Kouzla rodu Thorňů

MARGARET ROGERSONOVÁ

FRAGMENT

Kouzla rodu Thornů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Margaret Rogersonová
Kouzla rodu Thornů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kouzla rodu Thorňů

MARGARET ROGERSONOVÁ

Přeložila Pavla Kubešová

FRAGMENT

Sorcery of Thorns
Copyright © 2019 by Margaret Rogerson
All rights reserved.
Translation © Pavla Kubešová, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-253-5059-1
ISBN e-knihy 978-80-253-5143-7 (1. zveřejnění, 2021)
ISBN e-knihy 978-80-253-5144-4 (1. zveřejnění, 2021)
ISBN e-knihy 978-80-253-5145-1 (1. zveřejnění, 2021)

Všem dívkám,
které se našly v knihách.

KNOCKFELD
BLACKWALD
řeka Soumračná
BRASSBRIDGE
SUMMERSHALL
FETTERING

POHOŘÍ JELENÍ HŘBET
HARROWS
FAIRWATER
DIVOČINA
N
W
E
S

JEDNA

Když padla noc, do veleknihovny v Summershallu dorazila smrt. Přijela v kočáře. Elisabeth stála na nádvoří a pozorovala koně, kteří se s vypoulenýma očima a pěnou u huby vřítili do brány. Vysoko nad nimi poslední paprsky zapadajícího slunce ozářily okna věže, až to vypadalo, jako by v místnostech za nimi hořelo – ale světlo záhy pohaslo a ustoupilo dlouhým stínům andělů a chrličů, které strážily deštěm smáčené parapety.

Kočár s rachotem zastavil a na jeho dvířkách se zaleskl pozlacený erb: překřížený brk a klíč, symbol Kolégia. Železné mříže změnily zadní část kočáru ve vězeňskou celu. Přestože byla chladná noc, Elisabeth se potily ruce.

„Scrivenerová," oslovila ji žena stojící vedle ní. „Máte sůl? A rukavice?"

Elisabeth poklepala na kožené pásky, které jí křižovaly hruď, a nahmatala rukavice, které na nich visely, i nádobku se solí u svého pasu. „Ano, paní ředitelko." Chyběl jí jen meč. Ale ten si nevyslouží dřív, než se po letech výcviku v Kolégiu stane strážkyní. Jen pár knihovníků se dostalo tak daleko. Ostatní se buď vzdali, nebo zahynuli.

„Výborně.“ Ředitelka se odmlčela. Byla to nepřístupná, elegantní žena s pletí bílou jako sníh a vlasy rudými jako oheň. Od levého spánku až k bradě se jí po tváři táhla jizva a trvale jí nadzvedávala koutek úst. Stejně jako Elisabeth, i jí křižovaly hruď kožené pásky. Ona však pod nimi měla uniformu strážkyně, a ne jen šat učnice. Světlo lampy se odráželo od mosazných knoflíků jejího tmavě modrého pláště a od naleštěných bot. Meč, který měla u pasu, byl štíhlý a ostrý, a na jeho jílci se třpytily granáty.

Ten meč byl v Summershallu velmi známý. Říkalo se mu Běsobijec. Když bylo ředitelce devatenáct, porazila s jeho pomocí zlotvora. Právě tehdy přišla ke své jizvě, o níž se proslýchalo, že jí při řeči způsobuje nesnesitelnou bolest. Elisabeth o pravdivosti těch zvěstí pochybovala, skutečností však bylo, že ředitelka velmi pečlivě volila slova a vůbec nikdy se neusmála.

„Nezapomeňte,“ ozvala se nakonec ředitelka, „že pokud při vstupu do krypty uslyšíte v hlavě hlas, nesmíte poslouchat, co říká. Jedná se o grimoár osmé úrovně, starý několik staletí, a nejsou s ním žádné špásy. Od svého vzniku už přivedl k šílenství spoustu lidí. Jste připravená?“

Elisabeth polkla. Knedlík v krku jí zabránil v odpovědi. Stěží mohla uvěřit, že ředitelka mluví k ní, a už vůbec nedokázala pochopit, že si ji vybrala, aby jí pomohla uložit zásilku do krypty. K tak zodpovědné činnosti byl obvykle povolán někdo s mnohem vyšším postavením, než měla knihovnická učnice. V nitru se jí tetelila naděje jako v domě uvězněný pták, který vzlétne, padne a znovu vzlétne a při představě, že ho někde v dálce čeká širá modrá obloha, se unaví k smrti. Zalila ji hrůza.

Dává mi šanci prokázat, že si zasloužím stát se strážkyní, pomyslela si. *Pokud selžu, zemřu. Pak aspoň budu*

užitečná. Pohřbí mě do zahrady, kde se stanu hnojivem pro ředkvičky.

Otřela si zpocené dlaně o boky svého hábitu a přikývla.

Ředitelka vyrazila vpřed a Elisabeth se přes nádvoří vydala za ní. Pod nohama jim skřípal štěrk. Čím byly blíž, tím intenzivněji cítily nepříjemný zápach, který připomínal hnijící kus kůže, nasáklý vodou a ponechaný na pláži. Elisabeth vyrůstala v knihovně a odmala byla zvyklá na kouzelné svazky, které voněly inkoustem a pergamenem. Tohle však bylo něco úplně jiného. Ten zápach ji štípal do očí a způsoboval, že jí naskakovala husí kůže. Znervózňoval dokonce i koně. Cukali sebou, až jim od kopyt létaly kamínky, a ignorovali kočího, který se je snažil uklidnit. Trochu jim záviděla, protože na rozdíl od ní netušili, co měli po celou cestu z hlavního města za sebou.

Z přední části kočáru seskočili dva strážci, oba s rukou na jílci svého meče. Když se na ni zamračili, Elisabeth měla co dělat, aby bojácně necouvla. Naopak, přiměla se napřímit páteř a zvednout bradu ve snaze oplatit jim jejich kamenné výrazy. Možná si meč nikdy nevyslouží, ale mohla se aspoň tvářit tak odvážně, jako by nějaký třímala.

Ředitelka zacinkala klíči, zadní dveře kočáru zavrzaly a rozlétly se dokořán. Na první pohled to vypadalo, že potemnělá, železnými mřížemi obehnaná cela je prázdná. Pak si ale Elisabeth všimla, že na podlaze něco leží: nízká čtverhranná železná truhlice, uzamčená více než tuctem zámků. Neznalému člověku by taková opatření připadala absurdní – ne však nadlouho. V tichém soumraku se z nitra truhlice ozvalo jediné zadunění, které bylo ovšem tak silné, že se celý kočár zatřásl a panty dvířek zachrastily. Jeden kůň zařičel.

„Rychle," vyhrkla ředitelka. Popadla jedno držadlo truhlice a Elisabeth se vrhla ke druhému. S těžkým břemenem mezi

sebou zamířily ke dveřím, nad nimiž plačící kamenní andělé drželi v rukou svitek s vyrytým nápisem OFFICIUM ADUSQUE MORTEM. Nápis se skrýval ve stínech, takže se skoro nedal přečíst. Bylo to motto strážců a znamenalo: *Sloužit až do smrti.*

Vstoupily do dlouhé kamenné chodby, osvětlené mihotavým světlem loučí. Z nesení těžkého železného břemene už Elisabeth začala trnout ruka. Z truhlice už se nic neozvalo, ale Elisabeth to nijak neuklidnilo. Tušila, co to znamená. Kniha uvnitř poslouchala. Čekala.

U vchodu do krypty čekal další strážce. Jakmile po boku ředitelky zahlédl Elisabeth, v jeho malých očkách se rozhořela nenávist. Byl to strážce Finch – prošedivělý muž s nakrátko ostříhanými vlasy a oteklým obličejem, v němž se jeho rysy ztrácely jako rozinky v kynoucím těstě. Mezi učni a učnicemi byl nechvalně známý svou pravou rukou, která byla o mnoho větší a svalnatější než jeho levice, protože jí je tak často vyplácel.

Sevřela držadlo truhlice tak silně, že jí zbělely klouby na rukou, a instinktivně se připravila na úder, ale před ředitelkou jí Finch samozřejmě nemohl nic udělat. Zamumlal si pod vousy a začal tahat za řetěz, kterým centimetr po centimetru zvedal padací mříž, až měly její ostré černé zuby nad hlavou. Elisabeth pokročila vpřed.

A truhlice se zazmítala.

„Opatrně," okřikla ji ředitelka, když obě málem ztratily rovnováhu a narazily do kamenné zdi. Elisabeth se zhoupl žaludek. Jednou nohou stála na hraně točitého schodiště, které prudce klesalo dolů do temnoty.

V tu chvíli jí došla strašlivá pravda. Grimoár chtěl, aby spadly. Představila si, jak se truhlice řítí dolů ze schodů a dopadá na dlažební kameny dole pod schodištěm, jak se otevírá – a byla by to její chyba.

Ředitelka jí volnou rukou stiskla rameno. „Všechno je v pořádku, Scrivenerová. Nic se nestalo. Chyťte se zábradlí a pokračujte v cestě."

Elisabeth se s námahou odvrátila od Finchova odsuzujícího pohledu a začala sestupovat dolů. Z podzemí zavanul chlad. Byl cítit studeným kamenem a plísní, ale i něčím nepřirozeným. Kámen jako by krvácel zlou vůlí starodávných věcí, které se po celá staletí skrývaly v temnotě – vědomí, která nikdy nespala, mysli, které nikdy nesnily. Pod silnou vrstvou zeminy bylo dole takové ticho, že jí v uších duněl jen vlastní pulz.

Během dětství prozkoumala každou skulinu i zákoutí veleknihovny, poznala bezpočet jejích tajemství, ale do krypty se nikdy neodvážila. Z její existence pod podlahou knihovny měla po celý život stejný pocit, jako by se něco nepopsatelného skrývalo přímo pod její postelí.

Toto je moje šance, připomněla si. Nesměla se bát.

Octly se v síni, která připomínala hrobku v nějaké katedrále. Stěny, strop i podlaha byly vytesány ze stejného šedého kamene. Žebrované sloupy a klenutý strop nejenže byly uměleckým dílem, ale svým ztvárněním jako by vyjadřovaly zbožnou úctu. V nikách stály sochy andělů, u jejichž nohou mihotavě hořely svíce. Truchlivýma, zastíněnýma očima sledovali řady železných polic v regálech uprostřed krypty. Na rozdíl od horních pater knihovny, tady byly regály přivařeny k zemi a zamčené železné truhlice, které na nich stály, byly zajištěny řetězy.

Elisabeth se přesvědčovala, že šepot, který vycházel z truhlic, kolem nichž procházely, je jen dílem její představivosti. Na řetězech ležela silná vrstva prachu. S většinou truhlic se už několik desítek let nehýbalo a jejich obyvatelé tvrdě spali. Přesto jí při pocitu, že ji sledují, přejížděl mráz po zádech.

Ředitelka ji vedla podél regálů směrem k cele, v jejímž středu se nacházel k zemi přišroubovaný stůl. Jeho desku se skvrnami od inkoustu osvětlovala mdlá záře jediné olejové lampy. Položily znepokojivě vstřícnou truhlici mezi čtyři hluboké šrámy, mezi čtyři obrovské stopy po drápech, které hyzdily dřevo stolu. Elisabethiny oči se k těm škrábancům neustále vracely. Věděla, co je způsobilo. Co se stalo, když se grimoár vymkl kontrole.

Zlotvor.

„Jaké opatření provedeme ze všeho nejdřív?" otázala se ředitelka a vytrhla Elisabeth z jejích úvah. Zkouška započala.

„Sůl," odvětila Elisabeth a sáhla pro nádobku u svého pasu. „Podobně jako železo, i sůl oslabuje zlé síly." Když sypala krystalky soli a kreslila jimi kruh, třásla se jí ruka. Při pohledu na nerovnou čáru ji polil ruměnec. Co když ještě nebyla připravená?

Ředitelčin přísný výraz nepatrně zjihl. „Víš, proč jsem se rozhodla si tě nechat, Elisabeth?"

Elisabeth ztuhla a dech se jí zadrhl v plicích. Ředitelka jí dosud nikdy netykala a neoslovila ji křestním jménem – používala příjmení, oslovení „Scrivenerová" a někdy jen „učnice", podle toho, jak velký průšvih zrovna způsobila. A že jich bylo! „Ne, paní ředitelko," připustila.

„Hmm. Vzpomínám si, že byla bouřlivá noc a grimoáry byly velice neklidné. Dělaly takový rámus, že jsem stěží slyšela zaťukání na hlavní dveře." Elisabeth si tu scénu dokázala živě představit. Do oken nejspíš bušil déšť a tajemné svazky vyly a vzlykaly a řinčely svými pouty. „Když jsem tě našla na schodech, zvedla jsem tě a vzala dovnitř, čekala jsem, že začneš plakat. Ale ty ses jen rozhlédla kolem sebe a usmála ses. Nebála ses. V ten moment jsem si uvědomila, že tě nemohu

poslat do sirotčince. Patřila jsi do knihovny stejně jako kterákoli kniha."

Elisabeth už ten příběh slyšela. Ještě nikdy jí ho však nevyprávěla samotná ředitelka, jen její učitel. V mysli se jí hlasitě rozezněla dvě slova: *patřila jsi*. Byla to slova, na něž čekala celých šestnáct let, a zoufale toužila, aby byla pravdivá.

V bezdechém tichu sledovala, jak ředitelka sahá pro klíče a vybírá ten největší. Byl tak starý a zrezivělý, že téměř nebyl k poznání. Bylo zřejmé, že chvilka nostalgie skončila. Elisabeth se utěšila přeříkáním nehlasného slibu, který si opakovala už odnepaměti. Že se jednoho dne stane strážkyní. Že udělá všechno pro to, aby na ni ředitelka mohla být pyšná.

Když se víko železné truhlice otevřelo, sůl se sesypala na stůl. Kryptou se rozšířil puch hnijící kůže, tak palčivý, že se Elisabeth málem pozvracela.

Uvnitř truhlice ležel grimoár. Byl to silný svazek s pokrčenými zažloutlými listy uzavřenými v deskách pokrytých umaštěnou černou kůží. Vypadal by téměř obyčejně, kdyby nebylo kulovitých výčnělků, které vyrůstaly z desek. Připomínaly obrovské bradavice nebo bubliny na hladině asfaltového jezírka. Dosahovaly velikosti dětské pěsti a byly jich celé tucty, takže deformovaly každičký kousek kožených desek.

Ředitelka si natáhla pár těžkých, železem pobitých rukavic a Elisabeth spěšně následovala jejího příkladu. Když ředitelka vytáhla knihu z truhlice a umístila ji doprostřed solného kruhu, Elisabeth se kousla zevnitř tváře.

Sotva ředitelka položila knihu na stůl, výčnělky se otevřely. Nebyly to bradavice – byly to oči. Oči různých barev, podlité krví a vypoulené. Jejich zorničky se rozšiřovaly a zužovaly v závislosti na světle, které na ně dopadalo, zatímco se grimoár svíjel v ředitelčiných rukách. Zatnula zuby a násilím jej otevřela. Elisabeth se bezděčně natáhla, sáhla dovnitř kruhu

ze soli a přitiskla druhou stranu knihy ke stolu. I skrz rukavici cítila, jak se kůže na desce knihy kroutí. Ta kniha byla živá a rozzuřená.

Ty oči nebyly čarodějnickým výtvorem. Byly to skutečné oči, vyloupnuté před dávnými časy z lidských lebek a obětované k vytvoření dostatečně mocného svazku, který by udržel kouzla vetkaná do jeho stránek. Tradovalo se, že většina těch obětí nebyla dobrovolná.

„Kniha očí," vyslovila ředitelka naprosto klidně. „Obsahuje kouzla, která dovolují čarodějům proniknout do mysli druhých, číst jejich myšlenky, a dokonce ovládat jejich počínání. Naštěstí ji v celém království mohla číst jen hrstka čarodějů."

„Proč by o to někdo stál?" vyprskla Elisabeth dřív, než se stačila zarazit. Odpověď byla zřejmá. Čarodějové byli od přírody zlí a zkažení ďábelskými kouzly, která používali. Kdyby nedošlo k reformám, které zakázaly čarodějům vázat knihy částmi lidského těla, grimoáry jako Kniha očí by nebyly nijak vzácné. Čarodějové se ji během let bezpochyby snažili zkopírovat, ale kouzla se nedala psát s použitím obyčejných věcí. Čarodějnická moc by okamžitě změnila inkoust i pergamen v popel.

K jejímu překvapení vzala ředitelka její otázku vážně, ačkoli se už na Elisabeth nedívala. Otáčela stránky a zjišťovala, zda během cesty nebyly nějakým způsobem poškozeny. „Jakkoli jsou tato kouzla odporná, mohla by nastat doba, kdy by se mohla stát nezbytnými. Máme obrovskou zodpovědnost vůči našemu království, Scrivenerová. Kdyby byl tento grimoár zničen, jeho kouzla by byla navždy ztracena. Je jediný svého druhu."

„Ano, paní ředitelko." Tomu rozuměla. Strážci nejenže chránili grimoáry před světem, ale rovněž chránili svět před grimoáry.

Zatímco ředitelka přestala převracet stránky a sklonila se, aby prozkoumala skvrnu na jedné z nich, Elisabeth sbírala síly. Stěhování nejvýznačnějších grimoárů bylo velmi riskantní, protože jakékoli poškození, třebaže nechtěné, mohlo vyvolat jejich proměnu v zlotvora. Před jejich uložením v kryptě je bylo nutné pečlivě prohlédnout. Elisabeth cítila, že několik očí, které hleděly zpod desky, mířilo přímo na ni – a zračila se v nich lstivost.

Tušila, že by se na ně neměla dívat. V naději, že najde rozptýlení, se zahleděla na stránky grimoáru. Některé věty byly v austérmérštině, jiné ve starém jazyce. Ostatní byly napsány v enochianštině, jazyku čarodějů. Tvořily ho podivné zubaté runy, které na pergamenu zářily jako doutnající uhlíky. Byl to jazyk, který se člověk mohl naučit jen paktováním se s démony. Už při pouhém pohledu na runy jí začalo tepat ve spáncích.

„Učnice…“

Do hlavy jí pronikl šepot, tak cizí a nečekaný, jako by se o ni pod hladinou rybníka otřela slizká ryba. Elisabeth sebou trhla a zvedla hlavu. Pokud ten hlas zaslechla i ředitelka, nedala to najevo.

„Učnice, vidím tě…“

Elisabeth zatajila dech. Poslechla radu ředitelky a pokusila se hlas ignorovat, ale když ji sledovalo tolik očí žhnoucích hříšnou inteligencí, bylo nemožné soustředit se na něco jiného.

„Podívej se na mě… podívej…“

Pomalu, ale jistě, jako by ho přitahovala neviditelná síla, se její pohled začal přesouvat dolů.

„Tak,“ ozvala se ředitelka. Její hlas zněl tlumeně a zkresleně, jako by mluvila pod vodou. „Jsme hotovy. Scrivenerová?“

Když Elisabeth neodpověděla, ředitelka prudce zaklapla knihu a rázně přerušila hlas grimoáru. Elisabethiny smysly se

obnovily. Nadechla se. Tvář jí hořela ponížením. Kniha na ni vztekle poulila své oči a těkala jimi mezi ní a ředitelkou.

„Výborně," pochválila ji ředitelka. „Odolala jsi déle, než jsem čekala."

„Skoro mě dostal," šeptla Elisabeth. Jak jí ředitelka mohla gratulovat? Na kůži jí ulpěl lepkavý pot a v chladu krypty se roztřásla.

„Ano. Právě to jsem vám chtěla dnes večer ukázat. Máte ke grimoárům vztah, jste s nimi jistým způsobem spřízněná, což jsem v žádném učni dosud nezaregistrovala. Přes to přese všechno se musíte ještě hodně učit. Chcete se stát strážkyní, nebo ne?"

Její tichá odpověď, vyslovená před ředitelkou a dosvědčená sochami andělů podél stěn, zněla jako přísaha. „Po ničem jiném jsem nikdy netoužila."

„Nezapomeňte, že se před vámi otvírá spousta cest." Tvář znetvořená jizvou dávala těm slovům téměř posmutnělý význam. „Než se rozhodnete, ujistěte se, že život strážkyně je přesně to, co si doopravdy přejete."

Elisabeth přikývla, protože nevěřila, že ze sebe dokáže vypravit jediné slovo. Pokud tu zkoušku zvládla, nechápala, proč ji ředitelka nabádá, aby zvážila, zda se svého snu nechce vzdát. Možná že nějakým jiným způsobem ukázala, že ještě není připravená. Ale v tom případě se prostě jen musela víc snažit. Měla rok, než jí bude sedmnáct a než bude způsobilá k výcviku v Kolégiu – a během té doby může prokázat svou připravenost a vysloužit si ředitelčino svolení. Jen doufala, že to bude stačit.

Společně nacpaly grimoár zpátky do truhlice. Sotva se dotkl soli, přestal se vzpírat. Oči se nejdřív převrátily nahoru, takže z nich bylo vidět jen bělmo, a pak se zavřely. Potom hrobové ticho krypty přerušilo hlasité zaklapnutí víka.

Předpokládalo se, že po dlouhá léta, možná několik desetiletí, truhlici nikdo neotevře. Grimoár byl zabezpečený a nepředstavoval hrozbu.

Elisabeth však ze svých myšlenek nedokázala vymazat zvuk jeho hlasu ani se zbavit pocitu, že Knihu očí neviděla naposledy – a že Kniha očí neviděla naposledy ji.

DVA

Elisabeth se posadila zpříma a znovu obdivovala výhled od svého stolu. Nařídili jí, aby se přestěhovala do třetího patra, odkud viděla na celé atrium knihovny. Skrz okno vysoko nade dveřmi, které mělo tvar růže, pronikalo dovnitř sluneční světlo a vrhalo rubínové, safírové a smaragdové světlo na bronzové zábradlí okrouhlých balkónů. Až ke klenutému stropu v šestém patře se na nich vypínaly regály s knihami a obklopovaly atrium jako vrstvy svatebního dortu anebo úrovně kolosea. V místnosti se rozléhal šepot, přerušený občasným zakašláním nebo zachrápáním. Většina těch zvuků ale nepocházela od knihovníků v modrých uniformách, kteří přecházeli sem a tam po dlaždicích atria. Vydávaly je grimoáry, které ležely na policích.

Když se nadechla, plíce se jí zaplnily sladkou vůní pergamenu a kůže. Ve slunečních paprscích nehybně visela zrníčka prachu jako zlaté vločky zachycené v pryskyřici. Na jejím pracovním stole stály kymácející se stohy papírů, které hrozily, že se každou chvíli rozsypou po zemi a pohřbí ji pod závalem opomíjených žádostí o přeložení.

Neochotně zaměřila pozornost na impozantní hromady.

Veleknihovna v Summershallu byla jednou ze šesti veleknihoven v království. Nacházela se plné tři dny cesty od nejbližších sousedních knihoven, které byly rozesety v pravidelné vzdálenosti od sebe a tvořily kruh kolem Austerméru. S hlavním městem je spojovaly přímé cesty, kterým se říkalo inkoustové stezky a které připomínaly loukotě kola. Stěhování grimoárů mezi knihovnami byl vždy velmi ošemetný úkol. Některé svazky v sobě živily takovou nevraživost vůči druhým, že se nesměly dostat do vzájemné blízkosti, jinak začaly výt nebo se dokonce vzňaly. V divočině se dokonce nalézal kráter velký jako dům, který vznikl po střetu dvou knih kvůli doktríně divotvornosti.

Jako učnici byl Elisabeth svěřen úkol schvalovat přesuny grimoárů první až třetí třídy. Grimoáry se z hlediska úrovně rizika hodnotily podle desetibodové stupnice. Všechny grimoáry čtvrté a vyšší třídy vyžadovaly zvláštní zabezpečení. V Summershallu nebyl uschovaný žádný grimoár vyšší než osmé třídy.

Zavřela oči a natáhla se pro horní lejstro. *Knockfeld*, tipovala knihovnu na severovýchod od Summershallu.

Když ale listinu obrátila, byla to žádost z Královské knihovny. Nebylo divu, vždyť více než dvě třetiny grimoárů se přesouvaly právě tam. Doufala, že si jednoho dne sbalí svých pět švestek a přesune se tam i ona. Královská knihovna v srdci hlavního města sdílela prostory s Kolégiem, takže v době, kdy by se zrovna pilně nepřipravovala na post strážkyně, by se mohla potulovat jejími chodbami. V její představivosti se ty chodby táhly na míle daleko a lemovaly je knihy a průchody a tajné místnosti, v nichž se ukrývala veškerá tajemství světa.

Nejdřív ale musela získat povolení od ředitelky. Od noci v kryptě už uplynul celý týden a Elisabeth nebyla k vyluštění ředitelčiny rady ani o krok blíž.

Dosud si živě pamatovala přesný moment, kdy se rozhodla stát se strážkyní. Bylo jí osm let, když vběhla do tajných chodeb knihovny ve snaze vyhnout se další vyučovací hodině učitele Hargrovea. Už ani minutu se nevydržela neklidně vrtět na židličce v zatuchlé třídě, která kdysi bývala skladištěm, a skloňovat podstatná jména ve starém jazyce. Ne v horkém odpoledni, kdy léto bušilo pěstmi do zdí knihovny a vzduch byl hustší než med.

Vzpomněla si, jak po rukou a kolenou prolézala tajnou chodbou opředenou pavučinami a po zádech jí přitom stékal pot. Aspoň že tam na ni nepálilo slunce a užívala si stín. Zlatá zář, která prosvítala mezi prkny podlahy, poskytovala dostatek světla, aby viděla kolem sebe a vyhnula se pisivkám knižním, které v panice pobíhaly sem a tam, když je vyrušila z jejich hnízd. Živily se kouzelným pergamenem a některé byly velké jako krysy.

Jen kdyby učitel Hargrove souhlasil a vzal ji toho dne do města. Bylo to jen pět minut pěšky sadem dolů z kopce. Na trhu určitě bylo živo, lidé prodávali stuhy a jablka a koláče. Občas sem své zboží přivezli i cestovatelé zdaleka. Jednou tam slyšela hru na harmoniku, viděla tančícího medvěda, a dokonce sledovala muže, který předváděl lampu, jejíž knot svítil i bez použití oleje. Knihy v knihovně nedokázaly vysvětlit, jak taková lampa fungovala, a tak Elisabeth předpokládala, že byla kouzelná, a tudíž ďábelská.

Možná proto ji učitel Hargrove nechtěl brát do města. Kdyby mimo bezpečí knihovny narazila na nějakého čaroděje, mohl by ji unést. Mladá dívka jako ona by se bezpochyby stala vhodnou obětí nějakého démonického rituálu.

Vtom upoutaly její pozornost hlasy. Slyšela je přímo pod sebou. Jeden z nich patřil učiteli Hargroveovi a druhý…

Ředitelce.

Poskočilo jí srdce. Přitiskla se k podlaze a nakoukla mezerou mezi prkny. Světlo, které odtamtud vycházelo, jí rozzářilo rozcuchané vlasy. Moc toho neviděla: kousek psacího stolu pokrytého papíry, kout neznámé kanceláře. Při pomyšlení, že by mohla patřit ředitelce, se jí vzrušením zrychlil pulz.

„To už je potřetí za tento měsíc," stěžoval si učitel Hargrove, „a já už si s ní vážně nevím rady. To děvče je jak z divokých vajec. Neustále někam mizí a přitahuje všechny možné potíže – třeba minulý týden mi v ložnici vypustila celou bednu pisivek!"

Elisabeth měla co dělat, aby nevykřikla námitku. Ty pisivky si nasbírala, aby je studovala, ne aby jim dala svobodu. Jejich ztráta pro ni znamenala obrovskou ránu.

Díky následujícím Hargroveovým slovům však na pisivky rázem zapomněla.

„To mě nutí zpochybňovat vaše rozhodnutí vychovávat ve veleknihovně dítě. Ať ji na našem prahu zanechal kdokoli, jistě věděl, že z nalezenců vychováváme učně. Zřejmě si ale neuvědomil, že přijímáme chlapce a dívky až od třinácti let. Jen zřídkakdy se na nějaké záležitosti shodnu se strážcem Finchem, ale věřím, že bychom měli zvážit to, co celou dobu tvrdí: že by malé Elisabeth bylo mnohem lépe v sirotčinci."

I když to znělo znepokojivě, nebylo to nic, co by Elisabeth už neslyšela. Snášela všechny ty poznámky, protože věděla, že jí místo v knihovně zajistila sama ředitelka. Proč, to netušila. Ředitelka s ní mluvila jen zřídka. Byla vzdálená a nedotknutelná jako měsíc, a stejně tak tajemná. Ředitelčino rozhodnutí nechat si ji v knihovně mělo pro Elisabeth téměř mystický význam. Bylo to skoro jako z pohádky. Nedalo se zpochybnit ani zvrátit.

Se zatajeným dechem čekala na to, až ředitelka návrh učitele Hargrovea odmítne.

Ta ale namísto toho prohlásila: „I já o tom přemýšlím, pane učiteli. Téměř každý den po uplynulých osm let."

Ne – to nemohla být pravda. V Elisabeth by se krve nedořezal. Dunění v jejích uších skoro přehlušilo všechno ostatní.

„Před všemi těmi lety jsem nezvážila, jaký vliv na ni bude mít, když bude vyrůstat stranou od ostatních dětí stejného věku. Nejmladší učedníci a učednice jsou pořád ještě o pět let starší než ona. Projevila nějakou snahu, aby se s nimi spřátelila?"

„Pokusila se o to, mělo to však jen velmi nepatrný úspěch," poznamenal Hargrove. „Ačkoli jí to nejspíš nedochází. Nedávno jsem náhodou vyslechl, jak jí jeden učeň vysvětloval, že obyčejné děti mají mámu a tátu. Ubohá Elisabeth neměla tušení, co to ten chlapec povídá. Celá šťastná mu odpověděla, že jí společnost dělá hromada knih."

Ředitelka vzdychla. „Její vztah ke grimoárům je…"

„Znepokojivý? To vskutku je. Obávám se, že jí nechybí společnost jejích vrstevníků, protože namísto lidí považuje za své přátele grimoáry."

„To je nebezpečný způsob myšlení. Ale knihovny jsou nebezpečná místa. S tím se nedá nic dělat."

„Myslíte, že jsou nebezpečné pro Elisabeth?"

Ne, žadonila v duchu Elisabeth. Věděla, že ve veleknihovně nejsou obyčejné knihy. Šeptaly na policích a otřásaly se v řetězech. Některé plivaly inkoust a dostávaly hysterické záchvaty. Jiné o bezvětrných nocích, kdy jako paprsky mědi proudila zamřížovanými okny do knihovny hvězdná zář, zpívaly vysokými, jasnými tóny. Další byly tak nebezpečné, že se musely uchovávat v podzemní kryptě, a navíc ještě zasypané solí. Žádné z nich nebyly jejími přáteli. To moc dobře věděla.

Ale poslat ji pryč by bylo jako uložit jeden z grimoárů mezi neživé knihy, které se nehýbou ani nemluví. Když Elisabeth

uviděla takovou knihu poprvé, považovala ji za mrtvou. Ona rozhodně nepatřila do sirotčince, ať už to bylo cokoli. V duchu to místo viděla jako vězení, šedivé, obestřené vlhkým mlžným závojem a ohrazené padací mříží jako vstup do krypty. Při té představě se jí hrdlo sevřelo hrůzou.

„Víte, proč veleknihovny přijímají sirotky, pane učiteli?“ otázala se ředitelka nakonec. „Protože nemají domov ani rodinu. Když zemřou, nikomu nechybí. Říkám si, možná… že Scrivenerová vydržela takhle dlouho, protože si to tak knihovna přeje. Že by bylo lepší její pouto k tomuto místu nechat netknuté, ať už to povede k lepšímu, či horšímu.“

„Doufám, že neděláte chybu, paní ředitelko,“ podotkl učitel Hargrove jemně.

„To já taky.“ Ředitelka zněla unaveně. „Kvůli Scrivenerové i kvůli nám.“

Elisabeth vyčkávala s nastraženýma ušima, ale rokování o jejím osudu zřejmě skončilo. Dole zaskřípaly kroky a dveře ředitelčiny kanceláře se zaklaply.

Byla zachráněna – aspoň prozatím. Jak dlouho to ale vydrží? Její svět se otřásl v základech a zdálo se, že zbytek jejího života by se mohl v kterémkoli okamžiku zhroutit. Jediné ředitelčino slovo by ji odsud mohlo nadobro poslat pryč. Ještě nikdy se necítila tak nejistá, tak bezmocná a tak nepatrná.

A tehdy, skrčená v prachu a obalená pavučinami, sáhla po jediném záchranném lanu, jež měla v dosahu, a vyslovila svou přísahu. Pokud si ředitelka nebyla jistá, zda je veleknihovna pro Elisabeth tím nejlepším místem, musela jí to Elisabeth dokázat. Rozhodla se stát stejně významnou a mocnou strážkyní, jakou byla ředitelka, a všem ukázat tak přesvědčivě, že sem patří, aby o jejím právu nemohl pochybovat ani strážce Finch.

Ale především…

Ale především je Elisabeth musela přesvědčit, že s ní neudělali chybu.

„Elisabeth," syknul hlas a vrátil ji do přítomnosti. „Elisabeth! Ty spíš?"

Polekaně sebou trhla a napřímila se. Vzpomínky zmizely jako mávnutím proutku. Rozhlédla se kolem, dokud nenašla zdroj hlasu. Mezi dvěma nejbližšími knižními regály vykoukla dívka, a jak se ujišťovala, že nikdo není v ohledu, trhla hlavou tak prudce, až jí přes rameno přeletěl cop. Silné brýle jí zvětšovaly tmavé chytré oči a z rukávů jí vyčuhovala snědá předloktí popsaná spěšně naškrábanými poznámkami. Podobně jako Elisabeth, i ona měla na řetízku kolem krku klíč, který jasně zářil na světle modrém učednickém šatu.

Bylo obrovským štěstím, že Elisabeth nezůstala navždy bez přátel. V den, kdy se ve věku třinácti let obě staly učnicemi, potkala Katrien Quillworthyovou. Vzhledem k pomluvě, že má Elisabeth pod postelí bednu plnou pisivek, s ní žádná jiná učednice nechtěla sdílet pokoj. Ale Katrien ji oslovila právě z toho důvodu. „Kéž by to byla pravda," prohlásila tenkrát. „Experimentovat s pisivkami už se chystám od chvíle, kdy jsem o nich prvně slyšela. Zjevně jsou imunní vůči kouzlům – dokážeš si představit to vědecké využití?" Od té doby byly ty dvě nerozlučnou dvojicí.

Elisabeth nenápadně odsunula papíry stranou. „Děje se něco?" šeptla.

„Myslím, že jsi jediná osoba v Summershallu, která netuší, co se děje. Včetně Hargrovea, který strávil celé dopoledne na latríně."

„Že by odvolali strážce Finche?" zeptala se s nadějí v hlase.

Katrien se zakřenila. „Pořád na tom pracuju. Určitě na něj časem objevím něco inkriminujícího. A až se to stane, budeš první, kdo se to dozví." Snaha o zařízení pádu strážce Finche

bylo už po léta jejím koníčkem. „Ne, jde o magistra. Právě přijel na obhlídku krypty."

Elisabeth málem sletěla ze židle. Nejdřív se rychle rozhlédla kolem a pak se rozběhla ke Katrien a nahrbila se vedle ní. Katrien byla tak malá, že jinak by Elisabeth viděla jen temeno její hlavy. „Magistr? Víš to jistě?"

„Naprosto. Strážci ještě nikdy nebyli takhle nervózní."

Když se Elisabeth v duchu vrátila do dnešního rána, uvědomila si, že tomu všechno nasvědčovalo. Strážci, které míjela, měli zaťaté čelisti a v rukou pevně svírali své meče. Učni a učnice tvořili hloučky na každém rohu a rozčileně šeptali. Dokonce i grimoáry se zdály být neklidnější než jindy.

Magistr. Zmocnil se jí strach, jako když tón rozechvěje strunu harfy odshora až dolů. „Co má jeho návštěva společného s námi?" zajímala se. Žádná z nich ještě nikdy neviděla ani obyčejného čaroděje. Při vzácných příležitostech, kdy někteří z nich zavítali do Summershallu, je strážci vpustili dovnitř zvláštními dveřmi a uvedli je rovnou do čítárny. Elisabeth tušila, že k magistrovi se budou chovat s ještě větším respektem.

Katrien zazářily oči. „Stefan se mnou uzavřel sázku. Tvrdil, že magistr má špičaté uši a na nohou paznehty. Mýlí se, přirozeně, ale to já musím najít způsob, jak to dokázat. Budu magistra špehovat. A potřebuju, abys mi pomohla."

Elisabeth se prudce nadechla. Instinktivně se ohlédla na svůj opuštěný psací stůl. „To bychom musely porušit pravidla."

„A Finch nabodne naše hlavy na kůly, jestli nás přistihne," dokončila Katrien. „Ale to se mu nepodaří. On o těch tajných chodbách neví."

Pro jednou to nebyl Finch, kdo dělal Elisabeth největší starosti. Myslí jí bleskl krví podlitý, vytřeštěný pohled Knihy očí. Kterékoli z těch očí mohlo původně patřit někomu jako

ona nebo Katrien. „Jestli nás chytí magistr," zamyslela se, „nenabodne naše hlavy na kůl, ale udělá s námi něco mnohem horšího."

„O tom pochybuju. Reformy zakázaly čarodějům zabíjet lidi mimo sebeobranu. Jen by zařídil, abychom přišly o vlasy anebo měly kůži samý vřed." Posměšně zakroutila obočím. „No tak. Tohle je příležitost, která se nám naskytne jedinkrát v životě. Tedy aspoň mně. Kdy jindy dostanu šanci spatřit magistra? Kolikrát budu moct zažít kouzelné vředy?"

Katrien se chtěla stát archivářkou, ne strážkyní. A archiváři se s čaroději nesetkávali. Ovšem Elisabeth…

Ucítila, jak se jí v hrudi zažehla jiskra. Katrien měla pravdu. Tohle byla jejich příležitost. Onehdy v noci se rozhodla, že se ještě víc vynasnaží zapůsobit na ředitelku. Strážci se čarodějů nebáli, takže čím víc toho o nich zjistí, tím připravenější bude.

„Tak dobře," prohlásila a přestala se krčit. „S největší pravděpodobností ho vezmou do východní čítárny. Tudy."

Zatímco se spolu s Katrien proplétaly mezi regály, Elisabeth ze sebe setřásla poslední pochybnosti. Obvykle se snažila žádná pravidla neporušovat, ale její snaha jaksi nikdy nefungovala. Zrovna minulý měsíc došlo k tomu fiasku s lustrem v jídelně – aspoň že nos staré učitelky Bellwetherové už vypadal téměř normálně. A co tenkrát, když úplně všechno umazala jahodovým džemem? No, bylo lepší, když se k té vzpomínce moc nevracela.

Když dorazily k bustě Cornelia Moudrého, kterou Elisabeth využívala jako orientační bod, vyhledala knihu s karmínovým hřbetem a odřeným zlatým písmem, takže se titul knihy vůbec nedal přečíst. Našla ji zhruba uprostřed regálu. Stránky grimoáru ospale zašustily na pozdrav a Elisabeth je na oplátku polechtala. Vtom z nitra regálu zaslechly cvaknutí,

jak se odemkl zámek. Pak se celý regál zasunul dovnitř a odhalil zaprášený vstup do tajné chodby.

„Nechápu, proč to nikdo jiný než ty nedokáže otevřít," poznamenala Katrien, když vklouzly dovnitř. „Zkoušela jsem to už aspoň tucetkrát. Ani Stefanovi se to zatím nepodařilo."

Elisabeth pokrčila rameny. Ani ona to nechápala. Zatímco vedla Katrien úzkou klikatou chodbou a ometala pavučiny, které visely jako strašidelné girlandy z trámů krovu, snažila se nekýchat. Chodba končila v čítárně za tapisérií. Zastavily se a poslouchaly, aby se ujistily, že je v místnosti prázdno. Teprve pak vylezly zpod těžkého závěsu a rozkašlaly se.

Učni a učnice do čítárny nesměli, takže se Elisabeth ulevilo, ale zároveň ji zklamalo, jak obyčejně místnost vypadala. Byla zařízena jako pánská klubovna, se spoustou leštěného dřeva a tmavé kůže. U okna se nacházel obrovský mahagonový stůl a kolem krbu, v němž plápolal oheň, stála kožená křesla uspořádaná do půlkruhu. Hořící polena na uvítanou zapraskala a vyslala do vzduchu ohňostroj jisker, až Elisabeth nadskočila leknutím.

Katrien nemarnila čas. Zatímco se Elisabeth rozhlížela kolem, odběhla k psacímu stolu a začala prohrabovat zásuvky. „Pro vědu," vysvětlila, což obvykle říkávala těsně předtím, než něco vybouchlo.

Elisabeth se přesunula ke krbu. „Co je to tu cítit? To není oheň, že ne?"

Katrien zvedla hlavu a začenichala. „Kouř z dýmky?" hádala.

Ne – bylo to něco jiného. Elisabeth zavětřila a po čichu přišla k jednomu křeslu. Znovu se nadechla, ale hned zase ucukla. Zamotala se jí hlava.

„Elisabeth! Jsi v pořádku?“

Hltavě se nadechovala čerstvého vzduchu a snažila se potlačit slzy. Palčivý puch se jí přilepil na patro, takže ho téměř mohla ochutnat. Byl naprosto nepřirozený a byl cítit spáleninou. Takhle nějak si představovala pach hořícího kovu, kdyby kov mohl hořet.

„Myslím, že ano,“ zasípala.

Katrien chtěla něco říct, ale pak střelila pohledem ke dveřím. „Poslouchej. Už přicházejí.“

Obě vystartovaly a vmáčkly se za knižní regály lemující jednu ze stěn. Katrien se tam pohodlně vešla, ale pro Elisabeth byl prostor za regálem trochu stísněný. Ve čtrnácti letech byla nejvyšší dívkou v Summershallu a o dva roky později už převyšovala většinu chlapců. Přitiskla si paže k tělu a mělce dýchala. Doufala, že uchlácholí grimoáry, které nad tím vyrušením nesouhlasně reptaly.

Z chodby byly slyšet hlasy a vzápětí cvakla klika.

„Tudy, magistře Thorne,“ řekl strážce. „Paní ředitelka hned přijde a doprovodí vás do krypty.“

Dovnitř vstoupil vysoký muž ve smaragdově zeleném plášti, který se mu vlnil kolem kotníků, a s kápí na hlavě. Přešel k oknu, prudkým pohybem rozhrnul závěsy a upřel pohled na věže knihovny.

„Co se děje?“ vydechla Katrien kdesi pod Elisabethiným ramenem. „Odsud zespoda nic nevidím.“

Elisabeth nakukovala úzkou mezerou nad hřbety knih. Ani ona toho ale moc neviděla. Pomalu a opatrně se sunula stranou, aby měla lepší výhled. Po chvíli zahlédla špičku magistrova bledého nosu. Protože si sundal kápi, brzy uviděla i jeho dlouhé vlnité vlasy, delší, než jak je nosili muži v Summershallu. Byly černé jako noc, jen jeden pramen na levém spánku se třpytil stříbrem. Ještě kousek a…

Stěží je starší než my, pomyslela si překvapeně. Díky stříbru ve vlasech a jeho titulu čekala někoho mnohem staršího. Ale možná že jeho vzhled klamal. Možná vypadal tak mladě, protože se koupal v panenské krvi – kdysi o takovém rituálu četla v nějakém románu.

Aby z toho měla něco i Katrien, nepatrně na ni zavrtěla hlavou. Měl příliš husté vlasy, a tak se nedalo říct, jestli má nebo nemá špičaté uši. Jestli měl paznehty, přikrýval je lem jeho pláště.

Po prvním signálu Katrien následovalo další, ještě intenzivnější zavrtění hlavou. Magistr se otočil jejich směrem a zahleděl se na police s knihami. Jeho šedé oči měly výjimečně světlý odstín, takže připomínaly křemen, a pohled, který obrátil ke grimoárům, způsobil, že Elisabeth ztuhla krev v žilách. Tak kruté oči ještě nikdy v životě neviděla.

Nesdílela Katrienino přesvědčení, že kdyby je našel, neublížil by jim. Vyrostla na čarodějných příbězích o armádách, které vstaly z masových hrobů a bojovaly jménem králů, o nevinných obětech krvavých rituálů, o dětech stažených z kůže a nabídnutých démonům. Při návštěvě krypty navíc sama viděla, co ruce čarodějů dovedou.

Zatímco se magistr blížil k regálu, Elisabeth zjistila, že se nemůže hýbat. Jeden grimoár sevřel mezi svými stránkami látku její uniformy a vrčel a škubal jako vzteklý teriér. Čaroděj s přimhouřenýma očima pátral po zdroji hluku. Elisabeth zoufale popadla svou uniformu a zatahala za ni, jenomže grimoár ji ve stejném okamžiku pustil a ona dopadla na regál.

A celý regál se zřítil a vzal ji s sebou.

TŘI

Elisabeth zazvonilo v uších a v oblaku prachu se rozkašlala. Když se konečně rozkoukala, zjistila, že magistr stojí přímo nad ní. „Co to má znamenat?“ otázal se.

Vyjekla strachy, ale znělo to spíš jako zakrákání. Spěšně od něj odskočila a snažila se vyhrabat z hromady knih a polámaných polic. Byla poloslepá hrůzou, a tak jí uvědomění si, že se až na pár zcela nekouzelných třísek cítí docela dobře, trvalo mnohem déle, než by mělo. Nezaklel ji. Zpomalovala ve svém úsilí uniknout, až se úplně přestala hýbat. Ohlédla se přes rameno.

A ztuhla.

Čaroděj klesl na jedno koleno a oběma rukama se opřel o druhé. Na jeho bledém hranatém obličeji tančilo světlo z hořícího krbu. Pokusila se uhnout pohledem stranou, ale nepodařilo se jí to. Jak jí srdce splašeně naráželo do žeber, přemýšlela, jestli k tomu čaroděj používá nějaké kouzlo, anebo je jednoduše tak vylekaná, že od něj nedokáže odtrhnout zrak. Z celého jeho obličeje čišelo zlo, od temných oblouků obočí až po cynický úšklebek rtů.

„Neublížila jste si?“ zeptal se nakonec.

Mlčela.

„Umíte mluvit?“

Kdyby neodpověděla, mohl by jí něco udělat, aby vyprovokoval její reakci. Vynaložila proto veškerou snahu a podařilo se jí opět aspoň zakrákat. V očích se mu pobaveně zablýsklo.

„Varovali mě, že na venkově nejspíš uvidím pár podivných věcí,“ poznamenal, „ale přiznám se, že zdivočelou knihovnici, která poráží knižní regály, jsem rozhodně nečekal.“

Elisabeth si nejasně uvědomovala, jak příšerně asi vypadá, a na několika částech svého těla to dokonce viděla na vlastní oči. Nehty jí zdobily skvrny od inkoustu, uniformu měla od prachu. Nemohla si vzpomenout, kdy se naposledy česala, takže jí chomáče rozcuchaných, kaštanově hnědých vlasů nejspíš trčely do všech stran. Pocítila nepatrnou naději. Kdyby mu připadala dostatečně umouněná a obyčejná, nemusela by mu stát za to, aby jí věnoval svůj čas či kouzla.

„A já jsem zase nečekala, že mě uvidíte,“ slyšela se říkat. Zhrozila se a přikryla si ústa rukou.

„Takže umíte mluvit, ale raději jste se mnou nemluvila?“ Když přikývla, povytáhl obočí. „Moudrý krok. Koneckonců, my čarodějové jsme hrozně zlí. Proháníme se divočinou, krademe dívky pro své zvrácené rituály…“

Elisabeth neměla čas zareagovat, protože v tu chvíli někdo zaklepal na dveře. „Všechno v pořádku, magistře? Zaslechli jsme nějakou ránu.“

Ten hluboký, chraplavý hlas patřil strážci Finchovi. Elisabeth sebou poplašeně trhla a instinktivně se chytila za zápěstí. Kdyby Finch zjistil, že porušila pravidla – že porušila pravidla, a navíc ještě hovořila s magistrem –, nenamáhal by se s proutkem, ale vzal by si hůl a zmlátil by ji jako žito. Podlitiny, které by jí způsobil, by se hojily pěkně dlouho.

Magistr ji chvíli hodnotil pohledem a pak se obrátil ke dveřím: „Všechno je naprosto v pořádku," zavolal v odpověď. „Kdyby vám to nevadilo, byl bych raději, kdyby mě nikdo až do příchodu ředitelky nerušil. Řeším tady nějakou čarodějnickou záležitost. Zcela soukromou."

„Jistě, magistře." Finchova odpověď zněla nevraživě, ale bylo slyšet, jak odchází ode dveří.

Elisabeth si příliš pozdě uvědomila, jakou udělala hloupost. Měla na Finche zavolat. Představila si totiž hned několik důvodů, proč s ní chtěl magistr zůstat o samotě, a ve srovnání s tím už jí výprask holí nepřipadal tak strašný.

„Takže," řekl a otočil se zpátky k ní. „Předpokládám, že bych to tu měl dát do pořádku dřív, než to na mě někdo svede, což znamená, že byste se měla hnout." Sundal ruce z kolena a jednu jí nabídl. Měl dlouhé a štíhlé prsty jako hudebník.

Zírala na ně, jako by jí na hruď mířil dýkou.

„No tak," začal být netrpělivý. „Já vás neproměním v mloka."

„Umíte to udělat?" šeptla. „Opravdu?"

„Samozřejmě." V očích mu šibalsky zajiskřilo. „Já ale proměňuju dívky v mloky jen v úterý. Máte štěstí, že je středa, což je den, kdy k večeři piju pohár sirotčí krve."

Tvářil se naprosto vážně. Zjevně si nevšiml její uniformy, která naznačovala, že má před sebou učnici, tedy sirotka.

Odhodlala se využít příležitosti a vzala ho za ruku. Nezapomněla totiž na svůj slib Katrien. A tak když ji vytáhl nahoru, předstírala zaškobrtnutí a přistála oběma rukama v jeho černostříbrných vlasech. Překvapeně na ni zamžoural. Byla skoro stejně vysoká jako on a jejich obličeje se téměř dotkly. Pootevřel rty, jako by chtěl něco poznamenat, ale žádný zvuk z nich nevyšel.

Zrychlil se jí dech. S užaslým výrazem ve tváři vypadal mnohem méně jako čaroděj, který obcuje s démony, a mnohem více jako obyčejný mladý muž. Vlasy měl jemné jako hedvábí. Elisabeth vůbec netušila, proč si všimla zrovna takové věci. Spěšně ho pustila a couvla.

K jejímu zděšení se zakřenil. „Nebojte se," uklidnil ji a uhladil si rozcuchané vlasy. „Mladé dámy už se mě dotýkaly na mnohem privátnějších místech. Chápu, že ten impulz může být velmi silný."

Aniž by čekal na její reakci, otočil se a začal zkoumat vzniklou pohromu. Po chvíli uvažování zvedl ruku a vyslovil řetězec slov. Elisabeth zahučelo v uších a zamotala se jí hlava. Omráčeně si uvědomila, že magistr mluví enochianštinou. Zněla úplně jinak než jakýkoli jiný jazyk, který kdy slyšela. Měla pocit, že by těm slovům měla rozumět, ale v okamžiku, kdy se je pro sebe pokusila zopakovat, slabiky se jí vypařily z hlavy a zanechaly za sebou jen surové, hlasité ticho, jaké nastává po ohlušujícím zarachocení hromu.

Sluch se jí vrátil se šustěním papíru. V hromadě rozsypaných grimoárů nastal rozruch. Jeden po druhém se zvedaly do vzduchu a vznášely se před čarodějovou nataženou rukou, z níž vycházelo vířící smaragdové světlo. Otáčely se, převracely, posunovaly a řadily podle abecedy, zatímco zřícený regál za nimi se s namáhavým vrzáním postavil zpátky ke zdi. Polámané police se chvíli rozčilovaly, ale pak se opravily a byly zase pevné jako dřív. Grimoáry vlétly na svá původní místa, jen pár opozdilců se na poslední chvíli vyměnilo.

Kouzla, pomyslela se. *Takhle tedy vypadá kouzlení.* A pak ještě, než se stačila zarazit: *To je nádhera.*

Nikdy by se neodvážila takovou myšlenku vyslovit nahlas. Vždyť něco takového už hraničilo s porušením její přísahy veleknihovně. Část jejího já se ale vzepřela pomyšlení, že kdyby

byla dobrou učnicí, zavřela by oči a předstírala, že nic nevidí. Jak by mohla jako strážkyně bránit knihovnu před něčím, čemu nerozuměla? Nebylo lepší postavit se zlu, než se před ním hrbit a nic se nenaučit?

Po uklizených policích tančily smaragdové jiskry. Elisabeth přistoupila blíž a dotkla se grimoárů. Ucítila na kůži jiskření a mravenčení, jako by namočila ruku do kbelíku se šampaňským. Ke svému úžasu nevnímala žádnou bolest a jejímu tělu se nic nestalo – její ruce nezměnily barvu ani se nescvrkly jako sušená švestka.

Když ale zvedla hlavu, čaroděj na ni zíral, jako by jí na krku vyrostla druhá hlava. Zjevně čekal, že se Elisabeth bude bát.

„Kam zmizel ten pach?“ zeptala se najednou nebojácně.

Na moment se zatvářil zmateně. „Cože?“

„Ten pach – pach spáleného kovu. Tak je cítit magie, ne?“

„Aha.“ Mezi tmavým obočím se mu objevila hluboká vráska. Elisabeth si pomyslela, že už to možná přehnala. Ale vzápětí odpověděl: „Ne tak úplně. Pokud je určité kouzlo dost silné, někdy ten pach magii skutečně doprovází. Technicky vzato to není pach magie, ale pach reakce, k níž dochází, když se hmota z Onoho světa – tedy z říše démonů – dostane do kontaktu s naší –“

„Myslíte chemické reakce?“ zajímala se Elisabeth.

Pozoroval ji s ještě větším úžasem. „Ano, přesně.“

„Má nějaké jméno?“

„Říkáme jí éterické hoření. Ale jak jste –?“

Když se ozvalo další zaklepání na dveře, odmlčel se. „Jsem připravená, magistře Thorne,“ oznámila ředitelka z chodby.

„Ano,“ odvětil. „Ano, já – moment, prosím.“

Ohlédl se zpátky na Elisabeth. Skoro jako by očekával, že v okamžiku, kdy se otočil, zmizí jako fata morgána. Zabodl do ní své bledé oči a na moment se zdálo, že udělá ještě něco

dalšího. Že pronese slovo na rozloučenou anebo vyřkne kouzlo, kterým ji potrestá za její nestydatost. Elisabeth se napřímila a připravila se na nejhorší.

Vtom mu ale přes obličej přešel stín a magistr zavřel oči. Otočil se na patě a beze slova vyrazil ke dveřím. Nakonec jí tedy připomněl, že on je magistr a ona jen obyčejná učnice v knihovně, která mu nestojí za povšimnutí.

Bez dechu vklouzla za regál. Objevila se ruka a chňapla po ní.

„Elisabeth, ty jsi naprosto šílená!“ sykla Katrien, která se zhmotnila ve tmě. „Nemůžu uvěřit, že ses ho dotkla. Celou dobu jsem se chystala vyskočit a praštit ho grimoárem. No? Co jsi zjistila?“

Elisabeth měla rozjitřené nervy. Pak se ale usmála a z nějakého důvodu se hlasitě rozesmála. „Žádné špičaté uši,“ zalapala po dechu. „Má je úplně normální.“

Dveře čítárny se s vrznutím otevřely. Katrien přitiskla Elisabeth ruku na ústa, aby ztlumila její smích. Příliš pozdě – ve dveřích stála ředitelka. Vypadala stejně přísně jako jindy a vodopád jejích rudých vlasů zářil oproti tmavě modré uniformě jako roztavená měď. Nahlédla zpátky do místnosti a zarazila se. Po chvíli hledání objevila za regálem Elisabeth a skrz police s knihami se jí pevně zahleděla do očí. Elisabeth ztuhla, ale ředitelka nic neřekla. Zacukalo jí v koutku úst, až to zatahalo za jizvu. Vzápětí se dveře s klapnutím zavřely a ředitelka i magistr byli pryč.

ČTYŘI

Magistrova návštěva byla poslední význačnou událostí jarní sezóny. Po ní přišlo léto, které s sebou přineslo nejen spalující horko, ale i epidemii zkřehnutých hřbetů, po které všichni zůstali vyčerpaní a zničení, jelikož museli několik týdnů masírovat nakažené grimoáry odporně páchnoucí mastí. Elisabeth dostala na starost grimoár druhé třídy, který nesl název Dekrety starého Matouše a který si uvykl začít se vrtět pokaždé, když ji zahlédl přicházet. Než se nad Summershallem přehnala první podzimní bouřka, Elisabeth toho měla plné zuby a nádobku s mastí už nechtěla nikdy vidět. Byla zralá akorát tak padnout do postele a několik let spát.

Namísto toho se ale uprostřed noci náhle probudila s přesvědčením, že něco zaslechla. Vítr venku za okny bičoval stromy, strhával z nich listy a bubnoval větvemi do skel. Bouře byla hlučná, ale Elisabeth se nemohla zbavit pocitu, že se probudila z nějakého jiného důvodu. Posadila se a odhrnula přikrývku.

„Katrien?“ šeptla.

Katrien se převrátila a něco zamumlala ze snu. Neprobudila se, ani když se Elisabeth natáhla k její posteli a zatřásla

jí ramenem. „Vydírat ho," zamumlala Katrien ve spánku do polštáře.

Elisabeth se zamračila a vstala z postele. Rozžala svíčku na nočním stolku a rozhlédla se kolem ve snaze zjistit, co se děje.

Pokoj, který sdílela s Katrien, se nacházel vysoko v jedné z věží knihovny. Byl malý, měl kruhový půdorys a úzká okna, která připomínala hradní střílny. Kdykoli vál vítr od východu, okna propouštěla dovnitř ledový průvan. Všechno vypadalo úplně stejně, jako když šly spát. Na prádelníku ležely otevřené knihy, další stohy učebnic stály u kruhových stěn a na koberci se válely papíry s poznámkami, které se týkaly nejnovějšího Katrienina pokusu. Opatrně, aby na žádný list nestoupla, přešla Elisabeth ke dveřím a se svíčkou v ruce vyklouzla z pokoje na chodbu. Silné zdi knihovny okamžitě ztlumily vytí větru na vzdálený šepot.

Bosá, oblečená jen v noční košili, sešla jako duch dolů po schodech. Několikrát zahnula a octla se u zakázaných dubových dveří, zesílených železnými mřížemi. Tyhle dveře oddělovaly knihovnu od pokojů a vždycky byly zamčené. Než dosáhla věku třinácti let, nesměla je sama odemykat. Vždycky musela počkat, než kolem půjde některý knihovník a otevře jí. Teď už ovšem vlastnila veleklíč, s nímž se daly otevřít veleknihovny v celém království. Neustále, i když spala nebo se koupala, ho nosila na krku, aby jí připomínal její přísahu.

Zvedla klíč, ale pak se zarazila a přejela konečky prstů po drsném povrchu dveří. Hlavou jí bleskla vzpomínka: stopy po drápech na stole v kryptě, které projely dřevem jako máslem.

Ne – to se nemohlo stát. Grimoáry se proměnily v zlotvory, jen když došlo k jejich poškození. Něco takového by se nestalo jen tak uprostřed noci, kdy v knihovně nejsou žádní

návštěvníci a všechny grimoáry jsou bezpečně zajištěné. Ne, když na potemnělých chodbách hlídkovali strážci, zatímco nad jejich hlavami poklidně visel obří varovný zvon.

Rozhodla se potlačit svůj dětinský strach, prošla dveřmi a zase je za sebou zamkla. Lampy v hlavní síni knihovny byly na noc ztlumeny a jejich mdlé světlo se mihotalo na pozlacených písmenech na hřbetech knih a odráželo se od mosazných kolejnic, po nichž se daly posunovat žebříky s kolečky, vedoucích až na vrchol knižních regálů. Nastražila uši, ale nic zvláštního nezaregistrovala. Kolem ní pokojně dřímaly tisíce grimoárů, a jak pochrupovaly, ve vzduchu se třepotaly jejich sametové záložky. V nedaleké skleněné vitríně si grimoár čtvrté třídy s názvem Florilegium lorda Fustiana důležitě odkašlal ve snaze upoutat její pozornost. Vyžadoval, aby ho aspoň jednou denně někdo nahlas pochválil, jinak by se pevně uzavřel a po několik let by se odmítal otevřít.

Elisabeth ještě silněji sevřela svíčku a pomalu se kradla kupředu. Nic se nedělo. Byl čas vrátit se do postele.

A vtom to ucítila – nezaměnitelný pach, z něhož jí zvlhly oči. Jako by se pár uplynulých měsíců vytratilo a ona se v čítárně znovu nakláněla nad koženým křeslem. Její srdce vynechalo jeden úder a pak jí hlasitě zatlouklo v uších.

Éterické hoření. Někdo tu v knihovně čaroval.

Spěšně sfoukla svíčku. Zaslechla ránu a nadskočila leknutím. Čekala, až se zvuk ozve znovu, tentokrát tišeji, jen jako ozvěna. Začala tušit, co by to mohlo být, a opatrně vykoukla zpoza regálu, dokud neměla výhled na hlavní vstup do knihovny. Dveře byly otevřené a houpaly se ve větru.

Kam se poděli strážci? Teď už měla některého z nich potkat, ale knihovna se zdála být úplně prázdná. Hrůzou bez sebe se vydala ke dveřím. Přestože teď všechny stíny vypadaly

zlověstně a natahovaly se po prkenné podlaze jako prsty, vyhýbala se měsíčnímu světlu, aby ji nikdo neviděl.

V polovině cesty zakopla a bolestivě si o něco narazila palec u nohy. Bylo to něco studeného a tvrdého – něco, co ve tmě zářilo.

Byl to meč. A ne ledajaký meč – Běsobijec. V přítmí se na jeho jílci třpytily granáty.

Elisabeth ho otupěle zvedla. Dotýkat se jej jí nepřipadalo správné. Běsobijec nikdy neopustil ředitelčin opasek. Nechala by jej bez dohledu, jen kdyby…

Elisabeth potlačila výkřik a vrhla se k tělu, které bezvládně leželo na podlaze. V měsíčním světle se leskly rudé vlasy, do vzduchu trčela bledá ruka. Elisabeth stiskla ředitelčino rameno a obrátila ji. Ředitelčiny oči nevidomě zíraly ke stropu.

Elisabeth připadalo, jako by se pod ní otevřela zem a celá knihovna se s ní bláznivě zatočila. Něco takového přece nebylo možné. Všechno to musel být jen zlý sen. Elisabeth věřila, že se každou chvíli probudí ve své posteli a všechno se vrátí do normálu. Zatímco čekala, než se to stane, vteřiny rychle plynuly. Obrátil se jí žaludek. Prudce se zvedla a překlopýtala od ředitelčina těla ke dveřím, kde vykašlala kyselé žlučové sliny. Když natáhla ruku, aby se udržela na nohou, dlaň jí sklouzla po dveřním rámu.

Krev, pomyslela si automaticky, ale to, co jí nyní pokrývalo ruku, bylo něco jiného – něco hustšího, tmavšího. Nebyla to krev – byl to inkoust.

Elisabeth okamžitě věděla, co to znamená. Otřela si dlaň o noční košili a oběma rukama sevřela jílec Běsobijce. Třásly se jí tak, že by jej jednou rukou neudržela. Vyšla z knihovny. Ihned se kolem ní prohnal vítr a rozcuchal jí vlasy. Nejdřív nic neviděla, jen mihotající se zář několika málo lamp, které dosud svítily dole v městečku. Jak se větve stromů v sadu

houpaly ve větru, jejich světlo se ztrácelo a znovu objevovalo. Štěrkové nádvoří knihovny chránil vysoký železný plot, jehož ostrá zakončení probodávala nepokojnou oblohu jako dýky, ale brána byla otevřená, vyražená z pantů a odkapával z ní inkoust.

A pak v dálce mezi stromy zahlédla pohybovat se mohutnou postavu. Měsíc ozařoval její mastný zevnějšek. Klopýtala k městečku kolébavými, nemotornými kroky jako zraněný medvěd, který se neohrabaně pokouší kráčet po zadních nohou. Nebylo pochyb o tom, co je zač. Z krypty uprchl grimoár. Díky mocným kouzlům na jeho stránkách se zhmotnil ve strašlivou obludu z inkoustu a kůže.

Elisabeth měla při zahlédnutí zlotvora upozornit nejbližšího strážce, a kdyby to nebylo možné, vyběhnout po schodech nahoru a rozeznít varovný zvon veleknihovny. Jeho hlas by povolal všechny strážce do zbraně a přiměl by obyvatele městečka, aby se schovali v krytu pod radnicí. Na nic z toho ale nebyl čas. Kdyby se Elisabeth vrátila zpátky, netvor by dorazil do Summershallu dřív, než by měl kdokoli šanci vstát z postele. Na ulicích by zahynul nespočet lidí. Byl by to masakr.

Officium adusque mortem. Sloužit až do smrti. Elisabeth už pod tím nápisem prošla snad tisíckrát. Možná ještě nebyla strážkyní, ale kdyby se teď odvrátila, nikdy by se jí nemohla nazývat. I kdyby ji to mělo stát život, její povinností bylo ochránit Summershall.

Prolétla branou a vyrazila dolů z kopce. Ostrý štěrk nahradil koberec měkkého vlhkého mechu a spadaného listí, který jí smáčel lem noční košile. Zakopla o kořen na cestě a málem upustila meč, ale zlotvor se nezastavil a dál se potácel k městečku.

Elisabeth už byla tak blízko, že se z jeho hnilobného pachu začala dávit. A uviděla, jak je velký, mnohem větší než

člověk, s končetinami silnými a sukovitými jako kmeny stromů. Zasáhla ji ochromující vlna strachu a Běsobijec jí v rukou nesmírně ztěžkl. Nebyla žádnou hrdinkou, jen dívkou v noční košili, které se náhodou dostal do rukou meč. Přemýšlela, zda se takhle cítila i ředitelka, když se se zlotvorem setkala poprvé.

Nemusím ho porazit, napadlo ji. Kdyby se jí ho podařilo rozptýlit na dost dlouho a vyvolat přitom pozdvižení, možná by to pro záchranu městečka stačilo. *Koneckonců, narušovat klid umím moc dobře. Většinou to dělám, i když to vůbec nemám v úmyslu.* Vrátila se jí odvaha a osvobodila její ztuhlé končetiny. Zhluboka se nadechla a vykřikla do noci.

Vítr rozcupoval její hlas na cucky, ale netvor se konečně zastavil. Jeho naolejovaná černá kůže se zavlnila, jako by ho štípla moucha. Dlouho jen tak stál a zřejmě uvažoval, ale nakonec se otočil.

Zdánlivě připomínal člověka, třebaže obrovského, stojícího nakřivo a nesouměrného, jako by ho nějaké dítko uplácalo z hroudy jílu. Z každičkého centimetru jeho kůže lezly z důlků tucty očí, některé velké jako podšálek, jiné dokonce jako jídelní talíř. Jejich zorničky se smrskly na nepatrné tečky a všechny se soustředily na Elisabeth. Nejnebezpečnější grimoár knihovny se dostal na svobodu. Kniha očí se vrátila.

Netvor na Elisabeth chvíli zíral, jako by se nemohl rozhodnout mezi ní a městečkem. Pak se jeho oči pomalu začaly obracet směrem k Summershallu. Zjevně ji nepovažoval za hrozbu a ve srovnání se všemi těmi lidmi v městečku mu nestála za námahu. Potřebovala ho přesvědčit nějakým jiným způsobem.

Napřáhla Běsobijce a vyrazila vpřed. Přeskakovala popadané větve a vyhýbala se stromům. Brzy se nad ní tyčila obrovitánská postava zlotvora, která zakrývala měsíční světlo.

Elisabeth zadržela dech, aby nemusela čichat ten odporný puch. Otočilo se po ní několik netvorových očí a překvapeně roztáhlo zorničky, ale to bylo vše, co stačily udělat, než jimi projel meč a do stínů obloukem vystříkl inkoust.

Obluda zařvala, až se zatřásla zem. Elisabeth běžela dál. Věděla, že se Knize očí nemůže postavit zpříma. Zaběhla do sadu, bleskově se skrčila za mechem porostlou rozbořenou kamennou studnou a hltavě se nadechovala chladného vzduchu.

Skrývat se před tou příšerou jí připadalo horší, než jí čelit. Neviděla totiž, co netvor dělá, a její představivost se tak rozběhla na plné obrátky. S určitostí však věděla, že ji hledá. Bylo to tak. Ale i když se monstrum snažilo pohybovat co nejtišeji, bylo příliš velké, než aby prošlo mezi stromy bez prozrazení své přítomnosti. Tu a tam praskla větévka, na zem spadlo jablko a rozplesklo se. Zvuky se pomalu blížily. Elisabeth přestala funět, ale ve snaze zatajit dech ji pálily plíce. O studnu se rozstříklo jablko a pokrylo Elisabeth lepkavými kousky.

„Učnice… já tě najdu… je to jen otázka času…“

Ten šepot působil na její mysl jako pohlazení povadlou rukou.

„Bude lepší, když se vzdáš hned teď…“

Ten úlisný návrh jí vířil myslí a svým bezkrevným pragmatismem ji nesmírně lákal. Její mise neměla naději na úspěch. Bylo to příliš těžké. Stačilo se jen vzdát, odložit meč a její trápení by bylo u konce. Kniha očí by neotálela.

Ale Kniha očí lhala.

Elisabeth zatnula zuby a vzhlédla. Zlotvor stál nad ní, ale dosud si jí nevšiml. Oči se mu koulely v jamkách, a zatímco prohledávaly sad, pohybovaly se nezávisle na sobě. Ty, které zranila, se zavřely a ronily pramínky inkoustových slz.

„Učnice…“

Odolat šepotu bylo jako šlapat vodu v nasáklém oblečení, s nosem a pusou jen tak tak nad hladinou. Přiměla se pustit si hlavu a oběma rukama opět obejmout jílec Běsobijce. *Ještě chviličku*, říkala si. Netvor se posunul blíž a jedno žluté oko kouklo dolů. Když ji spatřilo, jeho zornička se tak roztáhla, že celé oko vypadalo jako černé.

Teď.

Bodla mečem směrem nahoru a oko propíchla. Po pažích jí začal stékat inkoust a odkapávat na mech. Nocí se rozezněl zlotvorův řev. Když se tentokrát drápala na nohy a prchala, všimla si, že se dole v městečku rozsvítila nová světla. Každou vteřinu se k nim přidávala další a další, šířila se dům od domu jako žhavé uhlíky, které se znovu probouzejí k životu. Summershall se probouzel. Její plán vycházel.

Ale její vlastní čas se krátil.

Z temnoty máchla ruka a mrštila jí do vzduchu jako látkovou panenkou. Když narazila ramenem do stromu a skutálela se do vlhké trávy, projela jí tělem palčivá bolest. Na jazyku cítila měď, a když se posadila a zalapala po dechu, chvílemi vnímala okolí jako rozmazanou skvrnu. Z noční košile jí visely potrhané, zakrvácené cáry. Nad ní se tyčila temná postava zlotvora.

Naklonil se blíž. Měl hrbolatou hlavu, ale žádný obličej, žádné rysy, jen nespočet těch vypoulených očí. *„Ty jsi ale zvláštní děvče. Áááá… něco na tobě je… a to něco je důvodem, proč ses dnes probudila, zatímco ostatní spí…“*

Nedaleko v trávě ležel ředitelčin meč. Elisabeth se po něm natáhla a napřáhla ho mezi ně. Čepel se třásla.

„Mohl bych ti pomoct,“ přemlouval ji netvor. *„Vidím otázky v tvé hlavě… tolik otázek a tak málo odpovědí… já bych ti ale mohl prozradit tajemství – á, taková tajemství,*